

Onderweg

Met ongeveer twintig mensen trokken we in de richting van mijn heimwee: het land van de grote zomer. Vooral de kinderen hadden het moeilijk en zeurden om gedragen te worden. Alleen de hele kleintjes, die nog niet konden lopen, werden beurtelings door de volwassenen gedragen, maar de andere kinderen moesten lopen. Er was geen keus: Mythan was dood en zijn voertuig was geroofd.

We liepen langzaam, ook al doordat we voortdurend uitkeken of er ergens iets eetbaars was. Het werden moeilijke maanden. De grond was hard door de vorst, het loof was door konijnen van de knollen afgevreten zodat ze haast niet te vinden waren en noten of fruit konden we helemaal wel vergeten.

Niet iedereen had kleding, zodat we de gewaden die er waren moesten verscheuren, om met de lappen in ieder geval de kleine kinderen tegen de vorst te kunnen beschermen.

Uiteindelijk werd de ellende van honger en vermoeidheid te groot. We hadden al besloten om te trachten met dieren onze magen te vullen, maar er viel niets te vangen - het wild liet zich gewoon niet zien en de enkele vogel die er rondvloog, was veel te snel voor ons, onbeholpen jagers.

Het was belangrijk dat in ieder geval overdag iedereen in beweging bleef, want zolang er sneeuw lag, was er kans op bevriezing. Gelukkig kon de sneeuw ook onze dorst lessen, zodat alleen de honger ons eindeloos kwelde. 's Nachts kropen we dicht bij elkaar, de kinderen tussen ons in, en wachtten gelaten het licht van de komende dag af.

Tot onze verbazing kwamen we op een dag bij de overblijfselen van een woning aan. Een van de kinderen scharrelde wat rond in het hout en kwam triomfantelijk naar ons toe: hij had een paar noten gevonden! Natuurlijk onderzochten we zorgvuldig de hele plek en vonden een ruime hoeveelheid voedsel: de verschrompelde voorraad van minstens drie personen... Martha, Dunai en ik wisten waar we moesten zoeken en vonden Othins graf terug.

We zagen kans om een vuur te maken en hadden daardoor die nacht geen zorg over het weer. Voor het eerst konden de kinderen rustig slapen en ook wij dommelden af en toe weg, terwijl het vuur vriendelijk zorgde voor onze veiligheid.

De volgende morgen zag het leven er weer wat beter uit. Terwijl de kinderen nog rondscharrelden om vooral niets eetbaars over het hoofd te zien, wenkte Bhaxgara me. Ik dacht dat hij met me wilde overleggen in welke richting we nu verder zouden trekken, maar hij begon heel anders:

"Vathar," zei hij en ik zag dat hij probeerde zijn woorden zo zorgvuldig mogelijk te kiezen, "vind je ook niet dat de situatie waarin we ons nu bevinden heel erg lijkt op een van jouw verhalen?"

"???"

"Jij vertelde toch dat je, lang geleden en misschien ben je het nu wel vergeten, het halve land hebt afgegraven op zoek naar een zeker soort stenen?"

Ik was het niet vergeten. Zal ik ooit ophouden met leren?

"Vriend," ik voelde dat allerlei emoties tegelijk een uitweg zochten: schaamte, vreugde en plezier om de gekke situatie, maar ook verlegenheid om de moeite die ik daardoor de anderen bezorgd had, "Vriend, als ik ooit weer eens mijn mond open om iets te zeggen, zou jij hem dan alsjeblieft willen dichtslaan?"

"Ach," grinnikte hij, "jouw mond gaat niet zo gemakkelijk dicht als dat hij zich opent - zou je mij die moeite niet willen besparen? Jij kunt beter luisteren dan ik; misschien zou je die vaardigheid wat vaker willen toepassen..."

Vanaf dat ogenblik ben ik opgehouden de stem van de Vader met mijn overleggingen te blokkeren. Ik had voordien eigenlijk altijd gedacht dat ik mijn verantwoordelijkheid zelf moest hanteren, dat ik de Leiding van de Zon, de Eeuwige, zou misbruiken wanneer ik niet zelf mijn beslissingen nam. Nu begon ik te beseffen dat verantwoordelijkheid, zelfstandigheid en wijsheid elkaar niet in de weg hoeven te zitten, maar integendeel elkaar kunnen versterken. Ik schrijf dit nu, nu ik terugkijkend zie hoe mijn leven voortdurend gehoed werd, ook zonder dat ik mij dat bewust was. Ik neem het mijzelf nu ook niet meer kwalijk dat ik toen niet wijzer was, ook al weet ik ook nu dat alle gegevens mij voortdurend ter beschikking stonden. Als ik in mijn eindeloos lange leven iets geleerd heb, dan is het wel over de manier waarop de mens zich kan opsluiten in zijn redeneringen. Nooit in mijn hele bestaan heb ik met opzet iets gedaan of gedacht dat negatief was; zonder opzet echter heb ik honderden keren mij gedragen alsof ik mijn hoofd in een doek had gewikkeld en mij dan beklaagde over de moeite die het geringe uitzicht mij bezorgde...

Aan het einde van de volgende dag bereikten wij de gemeenschap bij de piramide waar Bhaxgara en ik elkaar voor het eerst ontmoet hadden. Het was een vreugdevol weerzien en zingend en spelend brachten wij er de rest van de winter door.

Toen het voorjaar uitbundig zichzelf vierde en ik de opdracht kreeg verder te trekken, liep Dithan weg. Hoewel hij weinig meer was dan een kleuter, had hij al vaak laten merken dat hij ons leven verafschuwde. De hele gemeenschap heeft een week lang naar hem gezocht, maar hij was onvindbaar. Martha en Tabar zochten nog een week langer, maar toen ook zij zelfs geen spoor van het kind konden ontdekken, moesten we wel aannemen dat het omgekomen was...

Samen met hen zongen we de zangen van verdriet en maakten in de piramide een inscriptie die van zijn korte bestaan vertelde. In die periode ontstond een pijn in Martha's ogen, die daar niet meer uit is verdwenen.

Zie: zo vergaat de wereld

Ik moest verder. Ik was nu op de hoogte van de manieren die de mens ter beschikking staan om de Vader te leren kennen en ik had kennis gemaakt met vele manieren die de mens bedacht had om HEM, zij het zonder opzet, te verlaten. Ik wist dat ik vanaf nu kon zijn als het beeld uit mijn jeugd: als een kristal dat het Licht in zich opgenomen heeft om het weer te verspreiden - en dat juist aan die eigenschap zijn grootste schoonheid ontleent. Wonderlijk was het te ervaren dat dit weten zelfs geen schijn van hoogmoed met zich meebracht; integendeel, ik was zo vaak in mijn leven gestruikeld, dat ik me soms erover verbaasde dat ik niet al lang geleden afgekeurd was. Telkens weer bracht ik me de woorden in herinnering: "IK merk slechts op wat Vreugde verwekt." Af en toe realiseerde ik me daarbij dat HIJ wat dat betreft niet veel te doen heeft...

Het was voor Martha en Tabar een zware beslissing, maar toch gingen ook zij met me mee. Waarheen? Voor het eerst had ik daar zelfs nog geen gedachte aan gewijd. Ik hoopte dat de reis kort zou zijn en eindigen in een ander bestaan, maar ik had zo'n vermoeden dat ik nog veel zou moeten stralen voordat ik zou mogen opgaan in het Licht.

Ditmaal was het een kleine groep die het ongewisse tegemoet ging. Alleen Bhaxgara, Martha, Tabar en ik vertrokken op een stralende morgen de zon tegemoet. De anderen wilden liever blijven waar ze waren en ieder had daar een eigen verhaal bij.

Onze voeten werden aanvankelijk steeds geleid in de richting van de opgaande zon, tot we na enkele dagen de kust bereikten. Hier rustten we een week en genoten volop van de kleuren, geuren en geluiden die de oceaan, de bloesem en het woud ons boden. Zelf maakten we nauwelijks geluid, want we hadden ons hart voor elkaar geopend - en dat maakt de meeste woorden overbodig. Alleen nu we de zon weer konden zien opkomen uit het water, herinnerden we ons de zangen van Vrede en van weemoed en zo begroetten wij de dageraad, ons verlangen en verdriet onder woorden brengend:

O, Licht dat onze weg verlicht
O, Zon die al het Leven voedt
Vergeet niet dat wij dwalen
Wanneer het duister is.

Gij, Zon, uit Wie wij kwamen
Wat zijn wij zonder U?
Als de wind, als de regen
Zonder afkomst, zonder doel.

Uw Lach is onze Vreugde
Uw Glimlach onze hoop
Vergeef ons als wij falen
Reken het ons niet aan.

Wanneer mijn Weg voltooid is
Verlicht dan, Vader, ook die dag
En toon mij dan, mijn Zon,
Hoe ik U vinden kan.

Onze weg voerde verder langs de kust, in de richting van het land waar ik Dunai, mijn eerste Vriend, had ontmoet. Vele dagen liepen we door, gesteund door

de ritmische zang van de oceaan en langzaam werd het zomer. Toen, een paar avonden voor de zonnewende, verliet ik voor het eerst sinds jaren mijn lichaam weer:

Ik was in het gebouw waar men zich bezig hield met de kracht die zich binnen in al het geschapene bevindt. Er heerste grote opwinding, want men had zojuist een experiment voltooid en besprak het verloop ervan. Ik begreep dat er een enorm gat in de grond was geslagen met behulp van een kleine hoeveelheid van die energie die men had weten op te slaan in een stof die de kracht weer losliet wanneer zij ergens mee in aanraking kwam. Nu wist men zeker hoe de energie vrijgemaakt en geïsoleerd kon worden en kon niet ophouden met over de mogelijkheden te fantaseren...

Daarna werd ik verplaatst naar een omgeving waar vulkanen actief waren. Op dit moment was er geen uitbarsting; uit de kraters kwamen slechts kleine, donkere rookwolken die snel door een lichte bries weggeblazen werden en verwaaiden.

Toen werd ik weer teruggebracht in de vergadering. De spreker van dat ogenblik had het over de kracht die vulkaanuitbarstingen veroorzaken en over de mogelijkheid die kracht met de nieuwe energie te combineren - waarop iemand anders het woord nam en wees op de mogelijkheid dat zo'n combinatie een waanzinnig grote verwoesting teweeg zou kunnen brengen.

De broeders van mijn ziel hadden rustig afgewacht tot ik weer terug was en boden me wat water aan. Gretig dronk ik ervan en liet het water zijn versterkende werk doen voordat ik me tot hen wendde:

"Ik weet nu, dat we dit land zullen moeten verlaten, kinderen. Degenen die denken vreugde te zullen vinden in vernietiging, zoeken nu naar de grenzen van de kracht die verborgen is in de Schepping." Ik vertelde wat ik gezien had en heel even drong tot ons door wat er zou kunnen gebeuren wanneer zij hun experimenten zouden voortzetten.

"Vathar," vroeg Martha, "is het goed dat wij naar hen toegaan en hen op het gevaar wijzen?"

Ik had ook de drang gevoeld om erheen te snellen en desnoods te schreeuwen over oorzaken en gevolgen, maar tegelijk zag ik het voor me en wist dat het niet op onze weg lag.

"Weet je, Martha, er zijn verschillende redenen om dit niet te doen. De belangrijkste daarvan is, dat de Vader ook aan hen oren heeft gegeven om te horen. Het laatste wat ik zag, was immers iemand die waarschuwde?"

"Maar waarom reizen wij dan, als het niet met het doel is de mens te waarschuwen?"

"Het Doel van iedere mens, mijn kind, is de Schepping te hoeden. Iedere mens weet dat en iedere mens kan dit weten blokkeren. Voor hen hebben wij geen boodschap, want zulk blokkeren kan alleen met opzet - en wie zich met opzet misdraagt, wil zich niet laten leiden. De mens echter die de Zon, de Eeuwige, zoekt en door zijn vergissingen vergeten is dat hijzelf al gevonden was voordat hij begon te zoeken, die mens zal zich verheugen in ons bestaan en hij zal vele vragen hebben. Misschien zullen onze antwoorden minder talrijk zijn dan de vragen, maar doordat wij ons voortdurend bewust zijn van de aanwezigheid van de Vader in alles wat IS, zal men zich HEM weer kunnen herinneren en vrede vinden in zijn bestaan."

"Vathar, in mijn dromen zie ik mijzelf steeds gekleed in een wit gewaad. Waar de droom verder ook over gaat, altijd is er dat witte gewaad. Wil je daar iets over zeggen?"

Ik dacht na. Ook ik had haar vaak zo gezien, net als Tabar gehuld in sneeuw witte

klederen, terwijl zij gezamenlijk de zon begroetten in een landschap dat wij nog niet kenden.

"Lief kind, de kleur wit is de kleur die geen kleur meer is, doordat zij alle kleuren in zich verenigt. Hij, aan wie het toegestaan is die kleur te dragen, is zuiver en draagt geen vergissingen. Ik heb jou en ook jou, Tabar, in witte kleding gezien en daardoor weet ik, dat jullie Lichtdragers zijn. Het is de wens van de Vader dat wij kleding gaan dragen: Bhaxgara en ik blauw, zoals de hemel blauw is waarin de zon zich vertoont en jullie beiden wit als de zuiverheid van het Licht dat jullie vertegenwoordigen."

We maakten ons een onderkomen en bleven enige jaren op deze plaats wonen. We vonden zaden van de planten waarvan kleding gemaakt kon worden en toen we genoeg geogst hadden, werkten we, tot we allen een gewaad hadden in de juiste kleur. We voelden ons aanvankelijk wat verlegen nu we zo herkenbaar waren, maar gingen toch door en vervolgden onze reis.

Het was op een stralende herfstdag dat we mensen ontmoetten. Over en weer moesten we wennen aan de uitspraak van de taal, maar na enige vrolijke vergissingen konden we elkaar verstaan. Ze bleken op weg te zijn naar nergens, tenminste niet naar een bepaalde plaats. Er was in hun gemeenschap een ziekte uitgebroken en zij waren weggegaan om hulp te zoeken. Uit hun beschrijving maakte ik op dat het ging om de ziekte waar Othin aan gestorven was... We versnelden onze gang en vergezelden hen naar hun vrienden.

Na drie dagen en nachten kwamen we aan en werden - ook al doordat we er zo plechtig uitzagen - met veel eerbetoen ontvangen. Wat heerlijk was het om te luisteren! De Zon, de Eeuwige, toonde mij wat de oorzaak van de kwaal was: kleine beestjes die in het vuil leven en zich in de huid van de mens invreten, veroorzaken met hun uitwerpselen zweren en koorts.¹ Het eerste wat we deden was dan ook de zieken wassen en in een nieuwgebouwd onderkomen onderbrengen. Degenen die niet ziek waren, lieten we de oude gemeenschappelijke woning afbreken en verbranden en we vertelden hun over de genezende werking van water en lucht. Iedereen die niet ziek was, moest zich dagelijks enige keren in de rivier stevig met water afwassen. Om een nieuwe uitbarsting van de ziekte te voorkomen lieten we de nieuwe gemeenschappelijke woning een heel eind van de oude vandaan bouwen en we leerden de mensen om dagelijks de vloer ervan te vegen en met water te wassen. Zo kwam er een eind aan de ziekte. Degenen die nog geen koorts hadden, genazen allen. Van de ernstig zieken stierven er zes; hun lichamen werden aan de Moedergodin, de aarde, toevertrouwd onder het zingen van de zangen van weemoed en verdriet.

Het bleek ons dat onze inzichten geheel nieuw waren voor deze mensen. Zij kenden wel een diepe eerbied voor de zon, de maan en de sterren en aanbaden deze, evenals de storm en de regen. Op hun vragen vertelden we wat wij daarover wisten en voor hen betekende het een bevrijding boven de hemellichamen de Schepper ervan gewaar te worden.

Toen ik na enige tijd aankondigde weer verder te gaan, kwam de oudste op me af en sprak:

¹ schurft

"Avathar, als een god, gezonden door de goden, kwam je tot ons. Je hebt je leren kennen als een zoon, gezonden door de Vader. Wij hebben beseft dat je niet altijd hier kunt blijven, maar verder moet naar waar de Zon, de Eeuwige, je zenden zal. We hebben ook beseft, dat als jij niet bij ons kunt blijven, wij wel bij jou kunnen blijven. Uit naam van allen vraag ik je: sta ons toe je te vergezellen tot je ons gezelschap niet meer op prijs zult stellen."

"Avathar"² had hij mij genoemd... In die naam lag zowel Liefde als ontzag, zowel vriendschap als afstand. Ik keek ze allen aan: er lag spanning op de gezichten - alsof ik "nee" zou kunnen zeggen!

Zo werd ons gezelschap ineens vermeerderd met mannen, vrouwen en kinderen. Het was anders dan vroeger; deze mensen zagen ons als hun leiders, meer dan als hun vrienden, terwijl voorheen de vriendschap meer op de voorgrond stond dan het leiderschap. Het was jammer, maar wanneer zij in zichzelf afstand schiepen dan bestond die ook - tot zij hem zelf weer zouden overbruggen.

Zo, met een groep van ongeveer honderd personen, trokken wij verder. We legden een zekere regelmaat in onze etappes: telkens liepen we zeven dagen en vestigden ons dan voor ongeveer drie maanden op de plaats waar we gekomen waren. Soms kwamen er mensen op ons af en soms bleven we enige tijd bij een gemeenschap, maar steeds trokken we weer verder. De groep om ons heen wisselde sterk van grootte en "inhoud" tot er een kern ontstond van zo'n dertig mensen die niet alleen gingen waar wij gingen, maar er ook voor zorgden dat wij geen zwaar werk hoefden te doen.

De Vader leidde ons van kust naar kust, van winter naar zomer en weer terug, zodat we af en toe op bekende plaatsen kwamen, waar we zonder uitzondering met grote vreugde begroet werden.

² "Zoon der goden"

Zo diep...

Langzamerhand vertraagde zich onze voortgang. Mijn lichaam werd stram en ik kwam slechts met moeite vooruit. Toch was mijn taak nog niet volbracht... De zorg die ik van mijn Geliefden ondervond, was als balsem op mijn ziel en met de bemoediging die de Vader mij voortdurend schonk, was dit oorzaak van de grote Vreugde die het heimwee dragelijk maakte. O, wat verlangde ik naar de woorden "Kom maar, MIJN Kind, het is genoeg geweest," maar iedere dag opnieuw hoorde ik ze niet...

Op een dag kwamen we aan bij de piramide die wij zelf gebouwd hadden en die we zo verdrietig verlaten hadden. Aanvankelijk herkende ik de omgeving niet: uitgestrekte korenvelden, omringd door vruchtbomen, heetten ons welkom en toen we naderden, zagen we vele woningen. Er was kennelijk een gemeenschap ontstaan die de piramide als centraal heiligdom gebruikte, want de woningen waren in steeds grotere cirkels gebouwd rondom een open plaats, die naar de ingang van de piramide leidde.

Enthousiast keken we om ons heen en al spoedig waren we omringd door steeds meer mensen, die uit alle hoeken en gaten tevoorschijn leken te komen. Toen, schijnbaar zonder aanleiding, knielde men en begon te zingen:

Zie: de Zon is met ons
HIJ schenkt ons van ZIJN weldaden
ZIJN Kinderen zendt HIJ ons
Zodat wij niet alleen zijn.

Toen stond iemand op, kwam op me af... Atma! Ik herkende hem ondanks de jaren die tussen nu en ons afscheid gelegen hadden en onwillekeurig keek ik of ik ook Han, destijds zijn grote vriend, zag. Natuurlijk zag hij mij eerder dan ik hem - hij had al achter me gestaan toen de anderen zongen - en zo kwam het dat we veel tijd gebruikten voor de begroeting.

Toen alle tranen gedroogd waren, stelden we Bhaxgara voor en vertelden hem dat zij in het land van de grote zomer mijn vrienden waren en daar mijn werk na mij voortgezet hadden.

Dagen en dagen hebben we elkaar onze geschiedenis verteld... Atma en Han hadden met een paar gezinnen de gemeenschap verlaten toen deze te groot werd en zij waren door de Allerhoogste naar deze plaats geleid. Juist deze zomer was ook deze gemeenschap te groot geworden en waren enige door hen opgeleide priesters met een tiental anderen door de Vader geroepen om zich elders te vestigen.

s Er werd een groot feest georganiseerd. We konden niet anders dan zingen en dansen en ook al waren de oudsten niet meer in staat om de snelle wendingen van de jongeren te volgen, niemand kon stil blijven zitten.

Toen we na een paar dagen wat rustiger werden, kwamen Han en Atma naar me toe. Ze hadden drie jonge mensen bij zich, die diep bogen en geknield voor me bleven zitten. Zij waren tot priester opgeleid en juist in deze dagen zouden zij hun grote wijding ontvangen. Ik begreep dat de grote wijding niet meer de Grote Wijding was zoals ik die gekend had, maar dat de hogepriester de trappen van ontwikkeling

zoals hij die schenken kon, met een ritueel afsloot. In een flits zag ik de verharding die door deze vormgeving ontstaan was en ik zag ook het vervolg ervan: uiteindelijk zou de hele opleiding uit wetenschap bestaan en niemand zou meer kunnen zien wat het aandeel van de ziel van de mens was... rituelen zouden de plaats innemen van feiten en de rituelen zouden voor de feiten aangezien worden...

De vraag was natuurlijk of ik hen zou willen inwijden. Als ik "nee" zei, zou ik dan de wendingen van de neerwaartse spiraal stoppen? Als ik "ja" zei, betekende dat dan de goedkeuring van deze ontwikkeling? Ik keek de beide vrouwen en de man in hun ogen en zag de intense behoefte aan zekerheid. Mijn "nee" zou hun hele leven onzeker maken, want zij, die hun leraren geweest waren, zouden dan door de leraar van hun leraren terechtgewezen zijn en wie zou hun dan nog vertellen wat Waarheid is?

Ik zei "ja" en nam de drie mee, de piramide in.

Daar bleven we drie dagen en drie nachten. Al die tijd spraken we over de Zon, de Eeuwige, over het Doel van de mens, over hun eigen Doel en het mijne en over mijn struikelen onderweg. Aan het einde van de derde dag verlieten zij voor het eerst in hun leven hun lichaam en samen met hen werd ik rondgeleid over de wereld en werden ons de mogelijkheden getoond om die te verbeteren.

Die ochtend was van een stralende schoonheid. De zon was nog niet zichtbaar, maar zond zijn gloed al over de wolken, die zingend door de hemel trokken. Heel de natuur juichte: dit was de dag van de zonneward. Bomen, bloemen, vogels, mensen - alles en iedereen was alleen nog ziel en voelde de materie niet. Voor de drie uit kwam ik naar buiten en zag hoe de hele gemeenschap op ons stond te wachten: de priesters achter de hogepriesters en daarachter alle anderen.

Toen wij zichtbaar werden, vormde men een pad en knielde aan weerszijden ervan. Geroerd liepen we door en voelden, meer dan we zagen, dat achter ons de hogepriesters zich bij ons gevoegd hadden.

Er was een verhoging gemaakt met daarop een zetel. Ik zette mij en wachtte af.

De drie knielden en bogen hun hoofd naar de grond. Han en Atma bleven staan. Even klonk alleen de natuur.

Toen de zon boven de horizon gekomen was, zetten zij een lied in. Het vertelde over de weg van de mens over de aarde, zoekend naar de Waarheid. Tevergeefs zoekend, want de Waarheid is voortdurend aanwezig in alles wat zichtbaar is... Iedere regel werd door de mensen veelstemmig herhaald en tenslotte ging men over op de zangen van weemoed. Nooit eerder was zo diep tot mij doorgedrongen hoe ver men verwijderd kon raken van zichzelf en zijn Schepper en toen men de zangen beëindigd had, stond ik op. Toen ook alle anderen opgestaan waren, nam ik het woord en sprak:

"Geliefden, hoor het Woord van de Vader:

Weet dat je geliefd bent en gewenst. Weet dat IK niemand buitensluit, hoezeer hij ook gedwaald moge hebben. Weet dat Liefde de basis is van het Bestaan; alles wat geschapen is, is ontstaan doordat IK het Liefgehad heb van voor zijn zichtbaarheid. Ieder van jullie heb IK gewenst en waarheen je daden je ook zullen leiden, IK heb je gewenst en IK heb je Lief!

Het is niet noodzakelijk om een opleiding te ontvangen om MIJ beter te kunnen begrijpen: ieder kan Liefhebben, hij kan MIJ volkomen begrijpen, ook al zou hij geen medemensen kennen.

Hoor het enige gebod dat IK je geef: HEB LIEF.

De vogels die je hoort zingen, zingen om je te troosten wanneer je verdriet hebt en om je vreugde te vergroten wanneer je je verheugt.

De zon die zijn stralen over je laat schijnen, schijnt om je te vertellen van het Licht waaruit je voortgekomen bent.

De wind, die van nergens komt en nergens heengaat, waait, zodat je weet dat het leven op de aarde is als de wind: het is er en het houdt weer op - en zoals de wind, wanneer je hem niet voelt, toch ergens anders actief kan zijn, zo zal je bestaan in een ander heden actief zijn wanneer het op deze aarde voltooid is.

Als je bang bent: zing je angst voor MIJ en IK zal je tonen dat IK je Liefheb.

Als je verdrietig bent: zing je leed voor MIJ en IK zal MIJN Liefde over je uitstorten.

Als je kwaad bent: zing je woede voor MIJ en IK zal je tonen wie je bent: voortgekomen uit MIJN Liefde en op weg naar MIJN Liefde.

Zing, MIJN Kinderen, want IK heb je de zang geschonken, zodat je de emoties van je ziel in MIJN Liefde kunt verzachten.

AMEN."

=
= = =
= = = = =

Toen nam ik de gewaden die voor hen klaargelegd waren en kleepte ze, zodat iedereen voortaan zou kunnen weten dat zij dragers waren van Liefde en Troost. Al die tijd had er niets geklonken dan mijn stem en het koor van de natuur, maar toen ik hen omhelsde en zo de plechtigheid beëindigde, klonken er juichkreten op en men begon te zingen en te dansen en vierde zo de dag van grote Vreugde, tot de zon de horizon weer raakte. Toen verstilde men, knielde en zong, tot het donker geworden was. Zonder woorden gingen we uiteen en legden ons te rusten.

Die nacht werd een van de vreselijkste nachten van mijn bestaan...
Ik verliet mijn lichaam zodra ik was gaan liggen. Ik stond op en keek om me heen: drie lichtende gestalten waren zichtbaar. Toen ik aan de toestand gewend was, herkende ik ze: Othin, Dunai en Adunai, mijn Leraar. Zonder woorden deelden we elkaars ontroering over deze ontmoeting en tegelijk werd ik onrustig: waartoe diende zoveel extra steun?

"Kom," zei Adunai in mijn gedachten en we gingen.

We verlieten het nu van mijn dagen en ik wist dat ik geleid werd naar later. Het was dag. Ik zweefde hoog boven het landschap met de vulkanen, hoger nog dan de voertuigen, die in grote aantallen het luchtruim verduisterden voor wie beneden was. Hoewel ik niemand kon zien, wist ik dat op de vulkaanhellingen vele afgedankten leefden. Ik zweefde wat lager, zodat ik kon zien hoe de voertuigen zich van hun last ontdeden door hun ingangen te openen en mannen, vrouwen en kinderen weg te gooien. Er klonk intens gejammer en alleen de aanwezigheid van mijn Geliefden deed me de kracht opbrengen te blijven kijken.

"Zie, MIJN Kind, wie oorlog voert, kan zich ver van MIJ verwijderen..."

Er was een andere plaats in een andere tijd, dichterbij de mijne. Ik was bij een vergadering die over energie ging. Men was bezig een onderaardse stad te bouwen en besprak de mogelijkheid om kernenergie ³ te gebruiken bij de aanleg ervan, zodat de slaven ergens anders voor gebruikt zouden kunnen worden. Bij de term "ergens anders" bevond ik mij opeens in een gebouw met veel ruimten. In de ruimte waar ik me bevond, waren vier mannen bezig een vrouw te verkrachten. Ik was er slechts een ogenblik, maar ik wist dat zij een slavin was - hoewel ze net als de mannen een onbehaarde was.

Ik werd teruggevoerd naar het vulkanische landschap. Het was veel verder in de tijd, want er waren inmiddels vele woningen op de hellingen gebouwd en er waren akkers aangelegd. Toen ik dat gezien had, werd ik naar een vergadering gebracht, waar een priester juist aan het uitleggen was dat de Vader de Energie geschonken had om ermee op te bouwen en niet om er vernietiging mee te veroorzaken. Toen hij uitgesproken was, flitste er een mes en ik zag hoe zijn gestalte zich losmaakte van zijn lichaam.

Daarna (in mijn herinnering is het "daarna") werd ik telkens naar andere nederzettingen gebracht: naar kleine gemeenschappen en grote, naar dorpen bewoond door harigen en naar steden waar onbehaarden woonden, naar grote steden waar mensen naar muziek aan het luisteren waren die uit de muren kwam en ook naar een eenzame behuizing waar iemand naar de vogels luisterde die zich om hem heen verzameld hadden. Overal wist ik onmiddellijk: dit zijn Kinderen van de Vader, en HIJ heeft hen Lief.

Tenslotte lag ik geknield voor de Vader. Terwijl de anderen mijn verdriet voor HEM in hun zangen onder woorden brachten, herinnerde ik mij de toekomst als vol ontzetting, lawaai, dood en vernieling. Ik herinnerde mij allen die ik gezien had in de "voorbij" nacht en ik wist dat de meesten ervan zich onder de zangers bevonden en niet meer op aarde leefden...

³ de term is dus niet zo nieuw...

Toen was ik weer in mijn woning, in het nu dat ik als mijn leven ervoer. Othin, Dunai en Adunai waren bij me en troostten me toen ik wanhopig werd over wat de mens aan het veroorzaken was. Pas toen ik besepte dat iedere weg tot de Vader leidt, werd ik rustig en vol vertrouwen kwam ik mijn lichaam weer binnen en sliep in.

In dit licht wil ik sterven

Gedragen door de zon

Mijn ziel

Zal stijgen op de nevelen der herfst

Geholpen door een zuchtje wind

Niet Koud niet warm

Weemoedig en verlangend naar de oorsprong

Ween ik?

Extra

Over "uittreden"

In het verhaal wordt herhaaldelijk verteld over wat de ik-figuur beleeft terwijl hij buiten zijn lichaam is.

De mens bestaat uit fysiek lichaam, ziel (ether/astraal lichaam) en geest. Het deel dat pijn doet wanneer je tegen een lantarenpaal oploopt, is het fysieke lichaam. Het deel dat pijn doet wanneer je iets niet krijgt waar je je zinnen op gezet had, is de ziel (de ziel is het deel dat gefrustreerd kan raken). Het deel waarmee je jezelf als "ik" ervaart, is de geest. Natuurlijk is over het een en ander nog veel meer te vertellen, maar dat valt buiten het bestek van dit boek.

Iedereen die zijn hersens weleens gebruikt om ermee te fantaseren, heeft ervaren dat hij in zijn fantasieën geen tijd nodig heeft om van de ene plaats op de andere te komen. Ook heeft hij dan ervaren dat hij zijn fantasieën moeiteloos van de ene eeuw naar de andere kan doen verhuizen, zonder daarbij gehinderd te worden door wetten van logica.

In feite ervaart iemand die zijn lichaam verlaat, hetzelfde als iemand die fantaseert. Het verschil daarbij is, dat in een fantasie het bewustzijn van de mens bij zijn fysieke lichaam blijft, ook al is hij misschien zeer in zijn dromen verdiept. Wie zijn lichaam verlaten heeft, ervaart zichzelf als buitengewoon wakker en met zijn hele bewustzijn buiten zijn fysieke lichaam. Hij kan, als hij er bij in de buurt is, zijn eigen lichaam zelfs zien.

Wie zijn lichaam verlaat, is in gevaar. Het fysieke lichaam sterft namelijk wanneer het te lang zonder "eigenaar" is.

Wanneer de Vader het noodzakelijk acht de mens bewust te maken van sommige feiten waarbij het niet mogelijk is het fysieke lichaam mee te nemen, wordt het fysieke lichaam dan ook door engelen verzorgd, zodat het langer "alleen" kan blijven. Ook dan is er een tijdlimiet en wie ervaren heeft wat uittreden is, kent dan ook het in het lichaam teruggetrokken worden wanneer dat nodig is.

Het komt uiterst zelden voor dat iemand toestemming krijgt om zelf te bepalen wanneer, waar en hoe hij zijn lichaam verlaat. Vrijwel altijd wordt ervoor gezorgd dat het uitsluitend gebeurt wanneer het noodzakelijk is en wanneer het kan, dat wil zeggen, wanneer de mens er niet door in moeilijkheden raakt.

Tijdens een uittreding is de mens niet meer gevoelig voor natuurwetten: hij kan vliegen, op de bodem van de diepste oceaan lopen of van het ene werelddeel naar het andere verplaatst worden zonder dat daar zelfs maar tijd mee gevoeld lijkt te zijn. Het is zoiets als dromen: in een droom kun je genoeg beleven voor een hele week, terwijl je, wanneer je wakker wordt, maar vijf minuten geslapen blijkt te hebben.

Rechtspraak

Na enige dagen maakte ik me op om weer verder te gaan. Ook degenen met wie ik gekomen was, vertrokken met mij en zo trokken we gezamenlijk verder. We volgden in de beproefde afwisseling van lopen en rusten enige maanden de kust, tot de Vader me zei landinwaarts te trekken.

Het duurde niet lang of we merkten aan de omgeving dat we een nederzetting naderden. We hoopten er te kunnen overwinteren, want de herfst vorderde al en de dagen werden kort. Er was in mijn hart een soort berusting gedaald, alsof het me niet meer zo veel kon schelen waar en hoe ik de winter zou doorbrengen; na de laatste ervaringen buiten mijn lichaam leek het me van een grote vergeefsheid, wat ik ook zou doen of nalaten. De Vreugde, opgewekt door de grote wijding de afgelopen zomer, had plaats gemaakt voor iets wat nog het meest leek op onverschilligheid. Ik wist dat ik door zou gaan, wat er ook van mij gevraagd zou worden en ik wist dat niets van wat mijn taak zou inhouden zonder Doel zou zijn - maar mijn gedachten draaiden steeds weer terug naar die ene nacht, waarin ik besepte dat enkele krankzinnigen bezig waren de aarde te vernietigen. Kortom: ik zat in de put.

De anderen merkten daar niets van. Ik was niet zwijgzamer dan anders; iedereen die tegen me sprak kreeg (tot mijn eigen verbazing) net zo uitgebreid antwoord als vroeger, soms waren we vrolijk en soms ernstig... was ik misschien alleen maar moe?

Op een van die regenachtige dagen waar deze streek niet buiten scheen te kunnen, nog voordat we een dorp of stad gezien hadden, kwamen we aan bij een plaats waar ik pure angst voelde hangen.

Er was een grote vlakte zonder begroeiing - op een zevental oeroude eiken na, die een zeer grote cirkel vormden. Binnen die cirkel was een ronde muur van hoge stammen gemaakt. Toen we dichterbij kwamen, zag ik dat het een omheining was met een opening daar waar, als het niet regende, de zon op zijn hoogste punt doorheen zou schijnen. Als enige liep ik door de opening binnen; de anderen bleven waar ze waren.

Ik zag een zeer grote ruimte. Op regelmatige afstanden waren immens grote stenen geplaatst, die samen een derde cirkel vormden. Op sommige ruimten tussen de stenen waren dwarsstenen gelegd, zodat er drie poorten waren ontstaan die gezamenlijk de hoeken van de ingesloten driehoek markeerden. De lijnen van de driehoek werden aangegeven door smalle, diepe geulen die kaarsrecht van poort naar poort liepen. Precies in het centrum van de cirkel stond een altaar en het was daar, waar mijn angst op gericht was: met mijn geestesoog zag ik hoe er mensen op gedood werden... Terwijl ik langzaam ronddraaide, drong de zin van de plaatsing der stenen tot me door: het verloop van het jaar werd erdoor gemarkeerd. De hoogtepunten van het jaar in de stand van de zon, de maan en de sterren werden erdoor aangewezen. Op sommige stenen waren astrologische tekens aangebracht en ook het altaar was vol inscripties.

Zonder twijfel was dit een heiligdom van een zeer grote gemeenschap, die niet alleen de Liefde van de Zon, de Eeuwige, kenden, maar zich ook (en misschien wel: vooral) bezighielden met schuld, boete en straf...

Ik slaakte een diepe zucht. Hoe zou dit nu nog gekeerd kunnen worden? De zwaarte van de jaren en het leed van wie mij lief waren, drukte op mijn ziel. Ik wilde niet weglopen, dat niet. Ik wilde dat het voorbij was, dat het nu eindelijk eens voltooid zou zijn. Als iedere individu in zijn eigen tempo de Weg tot de Vader moest gaan... wanhopig zag ik de eeuwen die daarvoor nodig zouden zijn - en ik?

Wat deed mijn bestaan er nog toe? Die paar honderd mensen die dank zij mijn aanwezigheid opgehouden waren zich te vergissen - er waren er nog zoveel meer die met kracht hun vergissingen handhaafden...

Ik probeerde me te herinneren wat mij getoond was over het Plan en toen het me gelukt was, dacht ik: het is een schitterend Plan, maar ik wilde dat ik niet meer mee hoefde te doen.

Toen voelde ik een hand op mijn schouder en een andere hand op mijn andere schouder en in mij klonk de Vader: "Kies maar, MIJN Kind. Je hebt lang en hard gewerkt en als je werkelijk wilt - kom dan naar Huis, je bent welkom." Vanuit mijn schouders vulde een diepe gloed mijn hele lichaam en even zag ik mijzelf: oud, grijs, krom - en sterk genoeg om door te gaan. Iets in mij haalde zijn schouders op: wat een keuze... kon ik dan iets anders kiezen dan het Goede? Een ander deel van mij besefte de Kracht die mij geschonken was en wilde juichend verdergaan en toen die twee kanten zich in mij verenigden, knielde ik en kon niet anders dan huilen.

Na enige tijd ging ik terug en vond de anderen zittend in een kring, terwijl ze zacht de zangen van verdriet zongen. Ik ging bij ze zitten en wachtte tot ze uitgezongen waren. Toen wendde Martha zich tot me en zei:

"Vathar, weet jij hoe het komt dat wij nu zo'n behoefte aan deze zangen hebben?"

Ik vertelde haar - en dus ook de anderen - wat ik binnen de omheining gezien had en welke conclusies ik daaruit getrokken had.

Tot mijn verbazing begreep iedereen me, zonder uitzondering. Zou er dan toch nog een einde komen aan het onderscheid dat me af en toe zo hinderde? Wat zou het heerlijk zijn wanneer men ophield mij te zien als iemand die onbereikbaar hoog stond...

"Geliefden," zei ik, "hoor, wat wij kunnen doen. In deze omgeving zijn vele geesten van mensen die hier gedood zijn en zich aan deze plaats vastgehouden hebben: dat is de oorzaak van de angst die wij hier voelen. Laten we daarom naar binnen gaan in het heiligdom en onze zangen zingen van Liefde en weemoed. Een gezongen woord overbrugt de afscheiding tussen onze wereld en die van de geest... de mogelijkheid bestaat dat onze zang, vooral omdat wij voor hen zingen, hen ontroert en dat zij mee gaan zingen. Dan kunnen de engelen hen vinden en hen meedragen tot voor de Vader, zodat hun lijden voorbij zal zijn."

Extra

Zingen is een daad waarbij (wanneer men zonder negatieve belangen zingt) de hele mens betrokken is: lichaam, ziel en geest. Dat maakt het zingen zo ontroerend, zowel voor de zanger als voor de luisteraar. De hele Schepping is ontstaan door het gezongen Woord - en in de sferen wordt nooit gesproken, maar uitsluitend gezongen wanneer men communiceert in woorden.

Wie hier zingt, wordt ook in de geestelijke wereld gehoord. Ook wie alleen innerlijk zingt, zonder zijn fysieke stem te gebruiken, wordt in die andere wereld net zo gehoord als wanneer hij hardop gezongen zou hebben. Het enige verschil is, dat zijn medemensen hem niet horen...

Wie zingt, heeft vele engelen om zich heen. Als hij zingt uit vreugde dan verheugen zij zich met hem en versterken zijn vreugde; wanneer hij zingt uit nood dan omhullen zij hem met hun aanwezigheid en wordt hij door hen gesterkt.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Wanneer er zich in de buurt van een zingende mens een negatieve geest bevindt, kan het zijn dat die geest door de zang geroerd wordt en zich door de engelen laat vinden. Het kan ook zijn, dat een negatieve geest het zingen hinderlijk vindt en daarom uit de buurt van de zanger verdwijnt. Hoe dan ook: wie zingt, heeft uitsluitend positiviteit om zich heen.

Toen wij de zangen beëindigd hadden, leek het of het lichter was geworden. Het regende nog steeds, maar er was een gevoel ontstaan van vreugde en als vanzelf begonnen de jongeren te dansen op het ritmisch geklap van de ouderen. Er ontstond een feest en ik ervoer de vreugde die in de hemelen is, wanneer een mens zijn negatieve weg verlaat en zich tot het Licht wendt. Nu kon ik eigenlijk pas echt kiezen: ik kende het Doel. En het Doel was niet alleen mijn eigen welbevinden of het welslagen van mijn reis: het Doel was het vergroten van de Vreugde in de Schepping. Tegelijkertijd, nu ik dit in al mijn vezels wist, was er geen sprake meer van een keuze; het inzicht in de noodzaak van mijn aanwezigheid deed de behoefte aan kiezen oplossen in het verlangen te ZIJN.

Toen de avond viel, besloten we de nacht hier door te brengen. We waren toch al nat en er was in de wijde omtrek niets om een dak van te maken, dus het maakte niet veel uit waar we zouden slapen. Ook hadden we die dag niet gegeten en eigenlijk hadden de meesten van ons wel honger, maar het werd al donker en het zou uren lopen zijn voordat we voedsel zouden kunnen vinden. We bleven dus maar.

Het werd een wonderlijke nacht. De regen had opgehouden. Een harde wind joeg zware wolken langs de hemel, terwijl de volle maan van tijd tot tijd zichtbaar werd en alles wat zichtbaar was van een zilveren glans voorzag. Niemand was gaan liggen. We zaten in een kring buiten het heiligdom, om te voorkomen dat we iemand boos zouden maken wanneer men ter ere van de maan een plechtigheid zou willen houden. Die mogelijkheid hield ons trouwens nog het meest wakker en veel van de gesprekken gingen dan ook over de oorzaken van de vergoding van de hemellichamen. Langzamerhand werd het rustiger. De wind nam wat af, de bewolking werd dunner en verdween tenslotte geheel. Ook wij werden stil en konden niet ophouden naar boeven te kijken, nu ook de sterren hun inscripties aan de hemel zichtbaar maakten. Af en toe stelde iemand een vraag over een sterrenbeeld en dan klonk het verhaal dat erbij hoorde: over goden en reuzen die de hemelen bewoonden en als straf of beloning in het uitspannel vastgelegd waren...

De maan was al over haar hoogtepunt heen, toen we zachte stemmen hoorden. Er naderde een groep mensen, zo te horen uitsluitend mannen van mijn ras. Toen we zichtbaar werden voor elkaar, kwam een van hen naar ons toe en boog voor ons. Wij stonden op en de meesten van ons bogen terug. Hij keek de groep rond en wendde zich toen tot mij.

"Oudste," zei hij, "u bevindt zich op heilige bodem. Aangezien de goden u niet vernietigd hebben, heeft u de tempel niet ontwijfd en aangezien niemand van u ziek is geworden, moet ik aannemen dat u allen priesters zijt."

Hij keek nog eens de groep rond en ik voelde zijn onbehagen bij het waarnemen van de onbehaarden onder ons.

Hij vervolgde: "Wij willen de goden raadplegen nu de maan nog vol is en hun aanwezigheid gegarandeerd, want wij hebben een groot probleem. Ook hebben wij

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

geen hogepriester meer die de goden kan horen, zodat we bang zijn ze verkeerd te verstaan en in onze overwegingen te verdwalen. Wanneer onder u zich een hogepriester bevindt, zullen wij dankbaar zijn wanneer hij voor ons aan de goden om raad wil vragen."

Hun nood moest wel groot zijn! Niet alleen benaderde hij ons in vriendschap, maar hij leverde zichzelf als het ware aan ons over. Wanneer we kwaad zouden willen, had hij geen schijn van kans.

Ik knikte. Weer was het me opgevallen hoezeer onze talen verwant waren: na een paar zinnen waren mijn oren aan zijn spraak gewend geraakt en klonk hij niet meer vreemd.

We begaven ons naar de ruimte binnen de stenen. Daar vormden we twee cirkels voor het altaar: zij een kleine cirkel in het midden, wij een grotere om hen heen. Enkele ogenblikken zaten wij daar stil, tot een diepe rust in ons neergedaald was. Als altijd was dat een moment van grote vreugde voor me: het tijdstip waarop de aura's van alle aanwezigen zich verenigden, zodat er intens grote krachten en inzichten ontwikkeld konden worden.

Martha stond op en ging in het centrum van de cirkels staan. Een voor een keek zij de vreemdelingen aan. Toen zei ze: "Ik ben een vrouw. Ik ben van het andere ras. Voor jullie kunnen dat twee redenen zijn om mij te haten. Nochtans bied ik jullie mijn oren, mijn inzicht en mijn stem: de Schepper van alle dingen heeft de mensen weliswaar een verschillend uiterlijk gegeven, maar HIJ heeft allen in gelijke mate Lief. Zeg maar: willen jullie mijn diensten aanvaarden?"

Ze trok zich terug en nam haar plaats in de cirkel weer in.

In de binnenste cirkel werd druk overlegd. Na enige tijd stond de man die met mij gesproken had, op en zei:

"We willen geen vijand maken. Toch bent u niet alleen een vrouw - en iedereen weet dat vrouwen voor de goden onzichtbaar zijn - maar u bent ook een van degenen die bij ons komen om te roven. Hoe zouden wij de goden durven beledigen door naar u te luisteren?"

Heel zacht begon ik de melodie van de zangen van Liefde te neuriën. De een na de ander hoorde dat en neuriede mee en ook Martha, die duidelijk moeite had om niet te huilen, verbond zich met de muziek. Toen stond ze op en, terwijl wij zacht de melodie vormden, zong zij de woorden:

Zie, zo Lief heb IK u:
MIJN Kinderen troost IK met MIJN Liefde
MIJN Kinderen hoed IK met MIJN Liefde
MIJN Kinderen draag IK met MIJN Liefde
Want IK heb Hen gewenst...

Zie hoe de zon straalt aan de hemel
Hoor hoe de vogelen zingen
Merk op hoe heel de Schepping juicht:
IK heb U gewenst
En ge zijt gekomen op MIJN wens

Ween niet, MIJN Kind, want IK ben in u
Ween niet, verzwaar uw dagen niet
Leg uw lasten in MIJN Handen
En IK zal MIJN Handen vouwen
Zodat uw zorgen niet meer zijn

Aan het einde van uw reis door de wereld
Wacht IK op u
Liefde en Licht schenk IK u
En troost:
Amen

Toen stonden wij op en verlieten de ruimte.

Inmiddels was de nacht voorbij gegaan. De zon kon nu ieder ogenblik zichtbaar worden en ik knielde neer om hem te begroeten. Ook de anderen deden dat en zo begon deze dag als zovele daarvoor: in de zon de Eeuwige groetend met onze zangen. En zoals bijna altijd groeiden in de zangen mijn heimwee en mijn verdriet, want nog steeds was ik hier. Tot ik de stem van de Vader hoorde: "Nog even, MIJN Kind. Wees nog een kleine tijd MIJN Stem en spreek nog een korte poos MIJN Woord..." en hoewel ik wist dat "klein" voor mij misschien wel "groot" zou kunnen betekenen, vatte ik moed.

Ik weet dat de tijd me toen erg lang viel. Vrijwel dagelijks hoopte ik dat het genoeg zou zijn geweest. Het was niet uit ongeduld of gebrek aan vertrouwen, want ik wist nog altijd wie ik was: ZIJN Kind. Het was de voortdurende confrontatie met het gemak en de gretigheid waarmee men zich in zijn vergissingen nestelde, die me steeds meer pijn ging doen. Het was als een wond die telkens weer mishandeld werd...
Toch, meer dan ooit, bleef ik sterk in mijn weten van de Weg en de bereidheid die te wijzen.

Onze toekomstige vrienden (ik voelde dat we ze niet zouden mogen verlaten voordat ze onze vrienden geworden zouden zijn) hadden op een afstand naar ons staan kijken. Toen we onze gedachten weer bij deze dag bepaald hadden en opstonden, kwam hun woordvoerder naar me toe.

"Oudste, sta me toe dat ik u vragen stel," zei hij en hij boog diep voor me. Ik wenkte de anderen en wij zetten ons in een kring op de grond. Ik nam zijn hand en trok hem neer, zodat hij naast mij kwam te zitten. Hij was er wat verlegen mee, maar haalde diep adem en begon:

"De nacht is voorbij en nu het daglicht onze geest verheldert, zouden wij willen leren. Oudste, wilt u met ons meegaan om ons van uw wijsheid te laten drinken?" Martha stond op. De zon bescheen haar rijzige gestalte en deed haar witte gewaad oplichten. Hoe Lief was zij mij!

"Vriend," zei ze zacht - en hoewel ze zacht sprak, klonk haar stem alsof zelfs de bergen aan de horizon haar zouden kunnen verstaan, "leer de Eerste Wijsheid: **er is geen verschil.**" Ze ging weer zitten en wij wachtten af.

Hij ging er niet op in. Inplaats daarvan wendde hij zich weer tot mij en herhaalde

zijn vraag. Nu gaf ik hem antwoord:

"Wat, mijn vriend, wil je het liefste horen?"

Hij knipperde met zijn ogen; de situatie had hem in verwarring gebracht en hij aarzelde voor hij sprak:

"Wat ik het liefst wil horen, weet ik niet. Hoe kan ik naar wijsheid vragen als ik niet weet waar die uit bestaat? Wij hebben al jaren geen priester meer en toen hij nog leefde, vertelde hij weinig, maar leidde ons met zijn wijsheid door het leven. De grote ziekte die hem doodde, deed ook degenen sterven die bij hem woonden om na hem priester te worden..." Er lag wanhoop op zijn gezicht en ik sloeg mijn armen om hem heen.

"Open je hart, mijn vriend en weet dat alle schepselen uit Liefde ontstaan zijn. Herinner je hoe heerlijk het was toen je moeder je wiegde en je vader je op zijn schouders zette: wat maakte het uit dat de één een vrouw was en de ander een man? Had je je ongelukkig gevoeld wanneer je vader je gewiegd had en je moeder je op haar schouders gezet had? De mens verschilt in zijn uiterlijk, vriend, niet in zijn wezen. Ga nu naar je woning. Wij zullen ons een woning maken bij jouw dorp, zodat je ons kunt vinden wanneer je ons nodig hebt."

Hij maakte geen aanstalten om weg te gaan, maar bleef doodstil zitten. Hij had zijn ogen gesloten en ik voelde hoe hij probeerde te doorgronden wat hij gehoord had. Tenslotte stond hij op, liep naar Martha, knielde voor haar en boog zijn hoofd naar de grond. Toen richtte hij zich weer op, keek haar aan en zei:

"Ik heb veel geleerd in deze ogenblikken. Ik vraag niet om vergeving voor mijn vergissing, want ik wist niet wat ik deed. Ik vraag alleen: leid mijn ziel en vul mijn leegte, zodat ik beter in staat zal zijn om te leven..." Weer boog hij naar de grond en bleef zo zitten, tot Martha hem weer oprichtte.

"Vertel me, wat was de reden om vannacht hier naartoe te gaan?"

"Dat kan ik niet vertellen zonder dat de anderen erbij zijn. Wilt u met mij meegaan en de raad van oudsten van onze gemeenschap ontmoeten?"

Martha stond op en volgde hem naar zijn dorpsgenoten, die al die tijd rustig met elkaar sprekend hadden zitten wachten. Nu was het onze beurt om af te wachten wat er gebeuren zou. Ik keek wat rond: behalve een enkele kraai in een van de grote eiken was er geen enkele vogel te horen en behalve die bomen was er ook geen begroeiing - zelfs geen gras. Het was een naargeestige omgeving. Ik dacht erover om alvast in de richting te lopen waarvandaan de anderen gekomen waren, maar iets weerhield me ervan. Het leek zo brutaal: onuitgenodigd met een grote groep je te gedragen alsof je al iemands gast was. Nog nooit eerder had ik zulke overwegingen gevoeld, maar ik was dan ook nog nooit eerder in zo'n situatie verzeild geraakt. Het leek me dat zij zich vastklampten aan uiterlijke gedragsregels om tenminste enige zekerheid in het leven te hebben, nu zij in een klap al hun geestelijke leiders verloren hadden. Wanneer wij de kennismaking begonnen met hun regels te overtreden, zou het buitengewoon moeilijk kunnen zijn om nog vrienden te worden. In feite was het al een wonder dat zij ons hun heiligdom niet uitgejaagd hadden...

Na enige tijd stonden ze op en kwamen gezamenlijk op ons af. Ook wij gingen staan. Voor iedereen duidelijk verstaanbaar zei Martha: "Wij hebben toestemming gekregen een tijdelijke woning voor onszelf te bouwen op hun terrein. Men heeft mij gevraagd niet te spreken over hun problemen, maar deze dag en de komende nacht in eenzaamheid daarover na te denken. Ik heb daarin toegestemd. Morgen zullen wij allen, met de overige leden van de gemeenschap, hier terugkomen om ze op te

lossen en we zullen de plaats niet verlaten voordat wij eensgezind zijn."

We besloten de loop van de gebeurtenissen even af te wachten. Martha ging mee naar het dorp; wij volgden hen tot aan de rand van het woud om daar op hun terugkeer te wachten. We vonden een mooie plek waar we konden schuilen voor de regen, die alweer in grote hoeveelheden over ons uitgestort werd. Het bos bood voedsel in overvloed, zodat we onze magen tevreden konden stellen en er voor dat ogenblik niets meer te wensen overbleef.

Tabar kwam bij me zitten. Hij had een gemakkelijke zitplaats voor me uitgegraven, waarin plaats genoeg was voor zeker drie mensen, zodat ook Bhaxgara erbij zou kunnen als hij dat wilde. Die was echter nu iets anders aan het doen en zo te zien had Tabar op deze gelegenheid gewacht. Hij kroop dicht tegen me aan en ik sloeg een arm om hem heen. Hij, Martha en Dunai... ik had van mijn eigen kinderen niet méér kunnen houden. Heel even gingen mijn gedachten terug naar het dorp waar ik Dunai, mijn eerste vriend, ontmoet had. Daar was een meisje met wie ik graag mijn leven had willen delen - maar zij zag in mij alleen de priester die haar opleidde en ik bleef alleen.

Hij legde zijn hoofd op mijn schouder en nam mijn vrije hand in de zijne. Hij speelde wat met mijn vingers - toen vatte hij moed en begon:

"Vathar, weet je nog van Dithan?"

Ach, zijn zoon, die verdween toen hij nog te klein was om te weten wat hij deed...

"Ik weet het nog, mijn kind."

"Weet je, Vathar, Martha en ik denken nog vaak aan hem en we hebben ons vele malen vergeefs afgevraagd wat er gebeurd zou kunnen zijn. Sinds vannacht weet ik het... ik heb hem gezien"

Hij vertelde hoe hij zijn lichaam verlaten had en naar het verleden geleid was. Daar had hij gezien hoe zijn zoontje, nijdig om een berisping, het bos in liep. Daar werd hij gevonden door mensen van zijn eigen ras (Tabar en Martha waren onbehaard), die hem meenamen naar hun woning.

Daarna was hij naar de toekomst geleid en had Dithan gezien terwijl hij bezig was vanuit een voertuig bommen te gooien op een stad...

Hij leefde dus nog, maar dit te weten bracht geen opluchting, nu duidelijk was geworden dat zijn levensdoel negatief was.

Het was ons een raadsel hoe dat kon: vanaf zijn geboorte was hij vrijwel uitsluitend geconfronteerd geweest met Liefde - zelfs als hij vervelend was (en hij kon zeer vervelend zijn), was er maar zelden iemand boos op hem geworden.

We kwamen er niet uit. Ook de Vader wilde niet op deze vraag ingaan, maar legde uit dat Tabars uittreding bedoeld was om hem te bevrijden van de onzekerheid en om hem te tonen dat ouders lang niet altijd de vorming van hun kinderen kunnen beïnvloeden. Dat laatste vooral troostte hem en het maakte het hem gemakkelijker om er met Martha over te praten.

Extra

In die tijden wist men wel van incarnatie af, maar niet van reïncarnatie. Wie na zijn leven niet voor het Licht kiest, kan vanuit een negatieve sfeer opnieuw incarneren. Vaak neemt zo iemand zich dan al voor zijn geboorte voor om zich in het aanstaande leven "niet klein te laten krijgen". Soms is hij dan al van jongs af aan in de verdediging - ook als hij niet aangevallen wordt - wat later dan meestal weer omgezet wordt in wantrouwen, gepaard met een houding als: "aanval is de beste verdediging."

Wie vanuit zo'n levenshouding de wereld beziet en constateert dat er heel wat te verbeteren valt voordat het leuk is, probeert met geweld die verbeteringen te bewerkstelligen. Sommigen beperken zich daarbij tot ingezonden stukken in de krant, anderen proberen iedereen die in zijn ogen niet deugt van de aardbodem te verwijderen, nog weer anderen houden het op het organiseren van of meelopen met demonstraties. Er zijn er ook die hun hele leven makkend een ander de schuld geven van wat zij vervelend vinden in hun bestaan...

Gelukkig wordt ook hun leven begeleid door engelen, die zich voortdurend inspannen om hen in staat te stellen hun inzicht zodanig te veranderen, dat ook zij het leven gaan zien als een kostbaar geschenk.

Die nacht werd het weer droog en windstil. Terwijl de anderen sliepen, liep ik naar de rand van de vlakte, om naar de maan en de sterren te kijken. De laatste jaren had ik aan heel weinig slaap genoeg en als het even kon, genoot ik van de aanblik van de nachtelijke wereld.

Het is een wonderlijke wereld, die van de nacht. Soms, wanneer de hemel bedekt is, lijkt alleen het woud te leven. Zelfs een zuchtje wind is genoeg om een machtig geluid voort te brengen in de boomkruinen en de zang van de bomen klinkt voortdurend anders, van klagend ruisen tot jubelend gezang. En in het aardedonker lijkt dat het enige wat belangrijk is: de zang van de bomen.

Nu echter was er volop licht. Er was nog maar een heel klein stukje van de volle maan gesleten, zodat het rustige licht kon spelen met alles wat zich bewoog. Een muis rende voorbij naast zijn schaduw, die hem in grootte verre overtrof. Ik hoorde hem nog ritselen toen hij allang weg was - in het donker worden oren groter... Boven mij waren de lichten gerangschikt in vreemde figuren en hoewel ik hun verhalen kende en dank zij hun aanwezigheid ook 's nachts kon weten waar ik was, raakte ik nooit uitgekeken op de hemel, die zich nergens herhaalt. In de verte naderde een wolk en vol spanning wachtte ik op het ogenblik dat hij voor de maan langs zou gaan en door het licht verzilverd zou worden.

Ik kreeg een stijve nek en ging op mijn rug liggen, met mijn handen onder mijn hoofd. Nu zag ik ook de kruin van de boom waar ik eerst tegenaan gezeten had en mijn adem stokte - zo mooi tekenden de takken en de bladeren zich af tegen de lichte hemel.

Nu was het klaarlichte dag. Ik raakte even in verwarring, maar toen ik om me heen keek, begreep ik dat ik mijn lichaam verlaten had. Ik had een vage herinnering aan de omgeving waar ik mij nu bevond, maar kon hem niet goed in mijn ervaringen plaatsen. Ik stond aan de oever van een brede rivier. Aan de overkant

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

speelden kinderen in het water en een paar moeders letten op ze, terwijl ze zelf druk pratend kommen en kruiken omspoelden. Ik keek om en zag in de verte mensen van verschillende rassen, die gezamenlijk bezig waren met de bouw van een piramide. De meesten droegen priestergewaden en ik voelde een diepe vreugde om de eensgezindheid die zo zichtbaar was.

Mijn zelf werd overgebracht naar een andere tijd - ik wist dat ik in die tijd mijn aardse leven al voltooid had - zo plotseling, dat het leek of ik schudde. Ik zag Tabar. Hij lag geknield op de oever van de rivier en zong de zangen van weemoed. Hij was alleen, maar tegelijk zag ik hoe iemand hem voorzichtig naderde, met een mes in de hand. Op het ogenblik dat Tabar zijn zangen beëindigd had en zich oprichtte, sprong de ander op hem af en doodde hem. Hoewel ik zijn gezicht niet kon zien, wist ik dat het Dithan was - zijn zoon...

Ik zag Tabar opstaan. Zijn lichaam bleef achter en ik zag hoe Dithan nu pas beseftte dat het slachtoffer zijn eigen vader geweest was en totaal verbijsterd raakte... Tabar had mij intussen gezien en stralend kwam hij op me af. We omhelsden elkaar en terwijl ik wist dat we samen naar Huis zouden gaan, kwam ik mijn lichaam weer binnen.

Het was de ochtend van de volgende dag. Ik had de zangen van hoop gezongen en wachtte af wat er verder gebeuren zou. Tabar stond naast me. Ik had hem mijn ervaringen van de nacht verteld en hoewel het hem bang te moede was, wist hij dat dit zien nog geen werkelijkheid was. Het zou nog kunnen dat Dithan andere inzichten zou verwerven - dat wat ik gezien had, zou alleen dan werkelijkheid kunnen worden, wanneer hij niet veranderde...

Extra

Een bepaalde vorm van helderziendheid houdt in dat van tijd tot tijd iets zichtbaar wordt gemaakt wat zich in de toekomst afspeelt. Er zijn helderzienden die zich laten betalen om op die manier voorspellingen te doen.

De toekomst ligt echter niet vast! Dat wat zichtbaar is, kan alleen plaatsvinden vanuit het heden, wanneer niemand van de betrokkenen zijn plannen wijzigt. Het kan bijvoorbeeld voorkomen dat een helderziende voorspelt dat je voor je vijftigste verjaardag door oorlogsgeweld om het leven komt. Je kunt dan in zak en as gaan zitten en de rest van je leven met je angst bederven, maar je kunt ook bedenken dat die voorspelling alleen dan kan uitkomen, wanneer jij niet verandert! Hoe meer jij je verbindt met de Liefde die Inzicht brengt, des te kleiner wordt de kans op geweld in jouw leven.

Helderzienden zouden er daarom goed aan doen zich te realiseren dat de gegevens die ze zien geen feiten zijn, maar waarschijnlijkheden.

Er naderde een stoet van mensen. Martha liep voorop, achter haar kwamen de mannen die ik gisteren al gezien had en daarachter kwam zo te zien de hele rest van de gemeenschap. Mannen, vrouwen, kinderen, zeer oud en piepjong - wie niet lopen kon, werd gedragen. De doodse stilte waarin zij zich hulden, onderstreepte de plechtigheid van het moment. Ook wij stonden op en voegden ons zwijgend bij het gezelschap.

In het heiligdom aangekomen, liep Martha tot voor het altaar en keerde zich

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

toen naar de anderen, die bij de ingang waren blijven staan.

"Kom," zei ze met haar heldere, vèrdragende stem, "Kom, en ga hier zitten." Ze wees op de ruimte vlak voor haar en men deed zoals ze zei, zodat wij allen als aan haar voeten zaten. Weer sprak ze:

"Oudste," en ze keek de spreker van gisteren aan, "sta op en vertel wat uw moeiten zijn."

Hij stond op en op een teken van Martha ging hij iets terzijde staan, zodat hij zowel door haar als door ons goed verstaan zou kunnen worden.

"Vrouw, die door de goden gezonden is," sprak hij ernstig en wilde verder spreken, maar de woorden stokten in zijn keel. Toen knielde hij en boog zijn hoofd naar de grond.

Er klonk geen enkel gerucht. Zelfs de kleinste kinderen, zuigelingen nog, waren stil. Het leek of niemand zelfs nog ademde, uit angst iets te bederven.

Na enige tijd richtte hij zich op. Terwijl hij geknield bleef zitten, sprak hij:

"Onze moeiten zijn talrijk. Eén echter gaat over het leven of de dood van een van onze kinderen en wij weten niet meer wat te doen. Wij weten dat de goden veeleisend zijn en uitsluitend toestaan dat zuiverheid blijft voortbestaan. Daarom leren wij onze kinderen hoe zij leven moeten om niet voor de goden gedood te worden. Wij houden van het leven en trachten ons niet te misdragen, opdat wij niet gedood hoeven worden. Wie van ons een overtreding begaat, die doden wij, want wij kunnen geen andere straffen toepassen nu wij geen priester meer hebben die de wil van de goden kan peilen.

Nu echter heeft een van de kinderen zich misdragen. Hij heeft voedsel gestolen uit de voorraadwoning en hij heeft luide de goden getart hem te straffen...

Het voedsel heeft hij niet voor zichzelf gebruikt, maar hij heeft een maaltijd bereid voor iemand die zeer verdrietig was. Onze regels zijn streng, want wij zijn bang de goden te mishagen door onze vergissingen. Een van onze wetten luidt, dat niemand meer mag eten dan een ander en dat kinderen alleen het voedsel mogen aanraken dat ze voorgezet wordt.

Hij moet dus gedood worden - maar hij is nog een kind! Hoewel hij al de lengte heeft van een volwassen man en soms als een volwassene spreekt, spreekt hij nog met de stem van een kind. Toch wist hij wat hij deed, want hij sprak weloverwogen over zijn daad.

Nu zijn wij gaan twijfelen: zijn onze wetten goed? Toen wij nog een priester hadden, liet hij weleens iemand meer of minder voedsel nemen dan de anderen en legde dan uit, waartoe dat diende. Wij weten dat niet zelf en hebben daarom deze wet gesteld. Is onze wet de wet van de goden? Dan zal hij sterven."

Zijn stem brak, hij boog zijn hoofd naar de grond en snikkend hoorden wij: "Maar hij is mijn zoon...!"

Een jonge man stond op en rende naar hem toe. Hij hurkte naast hem neer, sloeg zijn armen om hem heen, drukte hem tegen zich aan, hem wiegend alsof hij een klein kind was.

Het bleef doodstil - slechts het gesmoorde snikken van de Oudste (die duidelijk niet de oudste in jaren was) klonk op en ik voelde hoe allen zeer geroerd waren door deze gebeurtenis.

Martha hief haar handen en strekte ze zegenend uit over de aanwezigen. Ik voelde de kracht die van haar uitging en ik zag dat allen ervan meedeelden, want men haalde diep adem en ging wat rechter zitten.

Toen sprak Martha:

"Hoor het woord van de Zon, de Eeuwige:

Uit Liefde heb IK u geschapen, o, MIJN Kinderen!

Uit Liefde heb IK u geschapen, zoals IK uit Liefde de zon, de maan en de sterren schiep.

Ook de aarde is voortgekomen uit MIJN Liefde...

Ook de goden, voor wie ge vreest, zijn voortgekomen uit MIJN Liefde.

Weet dan, Geliefden, dat slechts hij die niet uit Liefde handelt, maar uit zelfzucht zijn daden verricht, de enige is die de Wet overtreedt.

IK ben de Vader van allen: welke vader wenst de dood van zijn kinderen? Ook IK wens niet de dood van ook maar één van MIJN Schepselen!

Zoals u een verdwaalde reiziger de weg naar zijn doel wijst, zo wijst hij-die-de-weg-door-het-leven-kent, waar het Doel ligt van hem die zich vergiste.

Kinderen, er is maar één Wet: Hebt Lief.

Dat is alles."

Ze liet haar handen weer zakken en keek naar de vader en zijn zoon, die beiden naar haar opkeken met een blik waarin verbijstering en vreugde te lezen waren. Ze glimlachte.

"Het betekent," zei ze, "dat de goden niet kunnen eisen dat een misdadiger gedood wordt, want de Eeuwige Vader, die ook de goden geschapen heeft, wil niet dat er iemand gedood wordt - hoe zwaar zijn misdaad ook zijn mag."

Op die woorden kon ik niet anders dan zingen en ik zong de zangen van Vreugde. Het duurde niet lang of alle aanwezigen herhaalden de woorden die ik zong en zo brachten wij de dag door: zingend de ene zang na de andere. Toen werd het donker. We besloten gezamenlijk deze nacht in het heiligdom te blijven en terwijl de oudsten en de jongsten sliepen, werden er vele vragen beantwoord. Zo, als een kristal het Licht verspreidend, bracht ik de nacht door en ik ontmoette vele vrienden.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.